

божностъ, ималъ около себе си нормандски рицаре, раздавалъ имъ главни служби и държалъ нормандски ти обичаи, отъ което Англичане ти не били благодарни. Съ смъртьта на Едуарда Исповѣдника се довѣршилъ и царскій корень на Алфреда Великий. Голѣмци ти и боляре ти се събрали и въскачили на прѣстолъ тѣ едного отъ английски ти графове Харолда. Нѣ нему станалъ голѣмъ противникъ нормандскій противникъ Вилхелмъ.

Вилхелмъ завоеватель. Вилхелмъ билъ синъ и прѣемникъ на нормандскій херцогъ Роберта Дявола (нареченъ така за лоший и буйний му нравъ). Той, като билъ роднина на Едуарда Исповѣдника, одавна смѣталъ на бездѣтностъ та му за да владѣе Англия. Далекovidний Вилхелмъ залѣгалъ да уздрави себе си и отъ страна на честолюбивий графъ Харолда. Случка та му помогнала. Еднажъ на Харолда се строшилъ корабъ тѣ у французски ти брѣгове, та испадналъ въ ръцѣтѣ на Вилхелма. Вилхелмъ се отнеслъ съ него другарски, нѣ го накаралъ да се закълне тѣржественно надъ светити мошти, че ште помогне Вилхелму да наслѣди английскій прѣстолъ.

Когато Едуардъ Исповѣдникъ умрѣлъ, Нормандскій херцогъ напомнилъ Харолду за клетва та; нѣ той я нареклъ насилена и се узовалъ на изборъ народний. Тогава Вилхелмъ го изявилъ клетвопрѣстъпникъ и грабителъ на прѣстолъ тѣ. Римскій папа приялъ страна та на нормандскій херцогъ, проводилъ му осветений прѣпорець и отлъчилъ отъ црѣква та противникъ тѣ му. Около Вилхелма по негова призовка, освѣнъ нормандскити барони, събрали много французски и нидерландски рицари, дѣрзостни скитници за плѣчка и за чудни случки, и той съ силна войска искочилъ на южний брѣгъ на Англия (1066 г.).

Харолдъ съ свои ти англосаксонци свободно излѣзлъ на Вилхелма насрешта, и се срещналъ съ него при Ха-